

Interview met mevrouw Wiggerts-Hoofd

Op een gure voorjaarsmorgen fietste ik naar het einde van de Wakkerendijk waar ik hartelijk werd ontvangen door mevrouw Rie (Maria Gerarda) Wiggerts - Hoofd. Genietend van het prachtige uitzicht op de Eemnesser weidegronden stelde ik haar een aantal vragen over haar leven in Eemnes. De angst dat zij mij niet genoeg te vertellen zou hebben, werd niet bewaarheid; al prattende kwamen weer veel herinneringen boven en ik moest uiteindelijk een keuze maken uit de vele verhalen die zij mij vertelde.

Waar heeft u in uw jeugd gewoond?

“Ik ben geboren op 10 mei 1922 op Wakkerendijk 170, naast de smederij. Daar heb ik gewoond tot mijn derde jaar. Mijn vader, Kees Hoofd (1890-1984) en mijn moeder Catharina Maria Hilhorst (1895-1974) trouwden in 1919. Mijn vaders moeder, Jannetje Hilhorst (1852-1929), was toen net weduwe geworden maar wilde niet dat haar zoon en zijn vrouw bij haar introuwen want dat had ze vroeger ook meegemaakt. Zij heeft toen vier huizen verderop een kamer gehuurd bij de familie van 't Klooster op Wakkerendijk 178. Ze had echter last van epilepsieaanvallen, dat werd steeds erger toen ze ouder werd zodat ze niet

± 1941. Familie Hoofd-Hilhorst. Achterste rij v.l.n.r.: Rie - Jan - Corrie - Arie - Bep - Jo - Wim. Voor vader staat To, naast moeder staan Kees en Miep.

langer alleen kon wonen. Het huis van mijn ouders was echter te klein om opoe in huis te nemen want er waren inmiddels al vier kinderen: Wim (1920), Maria (1921, korte tijd na de geboorte overleden), ik zelf, Jo (1923), Bep (1925). Later zouden nog volgen: Corrie (1927), Jan (1929), Arie (1930), Miep (1932), Kees (1934), To (1935) en Bertus (1938, in 1940 verdrongen in de sloot bij ons in de tuin).

In 1925 heeft mijn vader boerderij “Het Zwaantje”gekocht, Wakkerendijk 258. Daar woonde de familie Van Wegen die er een café had. Zij lieten er een huis naast bouwen waar ze het café voortgezet hebben. Het nieuwe café noemden ze ook weer het Zwaantje. De boerderij heeft nooit een andere naam gekregen; ze zeggen nu nog wel eens het oude Zwaantje. Toen mijn vader het huis kocht, moest hij ervoor tekenen dat hij er nooit een café zou beginnen. (Die voorwaarde is er pas afgegaan toen mijn broers Jan en Kees het huis kochten.) Mijn moeder vond het vreselijk om daar te komen wonen want het was erg groot natuurlijk en er moest veel aan opgeknapt worden. Toen ze het gingen bekijken, zag het er allemaal nog wel leuk uit, zo waren de stallen netjes met rietmatten afgezet. Het café is onze voorkamer geworden, daar hingen grote platen van Amstelsbier. Toen mijn vader die platen weghaalde zaten er gaten achter. Mijn vader heeft er gelijk een nieuwe achtergevel in laten zetten. Hij was nogal handig, dus binnen ging hij zelf opknappen. Hij maakte stalletjes voor een varken en een koe. Er was geen land bij het huis, alleen een behoorlijke tuin.

Toen wij daar gingen wonen heeft opoe een kamertje bij ons in huis gekregen en daar heeft ze nog vier jaar gewoond.

Ik kan me de verhuizing nog goed herinneren. Ik herinner me ook nog dat in 1929 de rijksweg is gekomen. Toen was er zeewater in de polder, maar ze hadden het water vastgehouden omdat ze met de weg bezig waren. Toen ze het los lieten kwam de zaak blank te staan omdat het water de polder niet in kon. Ik weet wel dat onze hele tuin onder water stond en dat mijn oudste broer lieslaarzen aantrok en elke dag ging meten of het water zakte. Ik was zo bang dat hij zou verdrinken! Toen het zeewater eraan kwam, was ik thuis van school omdat ik niet zo lekker was. Ik mocht van mijn moeder op de dijk ernaar gaan kijken. Toen zag ik de politie. Ik was bang dat de politie me op zou brengen omdat ik niet op school was, dus ik gauw terug! Afijn, toen de politie weg was, ben ik weer op de dijk gaan kijken. Ik kan me nog herinneren dat het water zo aan kwam rollen. Dat is de enige keer dat ik me bewust herinner het water gezien te hebben.

Vroeger was de Wakkerendijk de grote weg. Mijn ouders hebben wel eens verteld dat al het verkeer van Amsterdam naar Amersfoort door Eemnes ging. Ik heb begrepen dat er daarom zoveel boeren waren die een borreltje verkochten. De paarden en de berijders overnachtten vaak in Eemnes. De paarden werden verzorgd, de koetsier at wat en de volgende dag gingen ze weer verder.

Dienstauto van de PUEM met daarin Kees Hoofd.

Hoe verdiende uw vader de kost?

Mijn vader had een paar koetjes en varkens voor de liefhebberij, maar hij werkte bij de PUEM, het elektriciteitsbedrijf. Volgens mij heeft hij nooit ergens anders gewerkt. Zover ik weet heeft hij er geen speciale opleiding voor gehad, hij is er gewoon ingerold. Zijn beroep was hoofdlijnwerker eerste klas, hij was met 4 mensen bezig met palen zetten, draden trekken en met graafwerk. Hij werkte vooral in Hoogland, Hamersveld, Achterveld, die kant uit. In 1932 kreeg hij een auto van de zaak, een Ford, dat was heel wat. Hij was een van de eersten met een auto en wij vonden het prachtig. Hij heeft tot 1950 in deze auto gereden, toen kreeg hij een volkswagenbusje dat hij heeft gehouden tot aan

zijn pensionering in 1955. De auto was van het bedrijf, dus hij werd niet voor andere doelen gebruikt. Mijn moeder zei bijvoorbeeld wel eens op zondag als het slecht weer was: "Laten we de auto pakken om naar de kerk te gaan." Maar dat deed hij niet, alleen bij hoge uitzondering misschien, maar liever niet. Hij was keurig netjes op de auto want ze zeiden in Utrecht wel: "De netste auto die hier wordt afgeleverd is die van Hoofd."

Er was in die tijd een heleboel armoe, onder de boeren ook. Doordat mijn vader vast werk had, hadden wij het niet slecht. Toen mijn ouders trouwden, verdiende mijn vader 20 gulden in de week en dat was een heel goed loon. Het eerste jaar van hun huwelijk zaten ze allebei goed in de kleding, ze hadden een varkentje geslacht en toen konden ze van een tientje in de week rondkomen. Ze hadden dat jaar 500 gulden overgespaard, dat was heel wat in die tijd. Later was dat natuurlijk minder met een groot gezin en een huis waaraan veel opgeknapt moest worden, maar we hebben het nooit slecht gehad.

1948: Opoe Wiggerts, Rie en Jan op de stoep van woning Wakkerendijk 232.

Wat herinnert u zich van uw schooltijd?

Ondanks het feit dat Baarn zo dicht bij lag, ben ik niet in Baarn, maar in Eemnes naar school gegaan. Waar nu de brug (viaduct) is, woonde de fam. Van Leeuwen en die kinderen gingen ook nog in Eemnes naar school, maar die van V.d. Wurff gingen in Baarn naar school. We liepen met z'n allen naar school. Later hebben we een fiets gekregen; mijn zus Jo een fiets en ik een fiets en dan gingen we met zijn zessen, allebei twee kinderen achterop. Het ging altijd goed, ik kan me geen ongeluk herinneren. Als we gingen lopen, liepen we ook nog wel eens met de burgemeester mee, Rutgers van Rozenburg, die woonde in Baarn bij de Wilhelminavijver en die kwam 's morgens altijd lopend langs, maar hij liep vrij hard hoor. Tussen de middag bleven we over op school. Het was ruim een half uur lopen maar je wist niet beter. In de winterdag was het wel eens koud maar je ging op zondag ook lopend naar de kerk naar de mis van half acht soms al. Daar werd ook niet over gepraat, dat gebeurde gewoon.

Ik herinner me van de H. Hartschool zuster Valentine, juffrouw Campman en juffrouw Worsteling, die hebben hier heel lang voor de klas gestaan. Ik ben geloof ik in de klas gekomen bij juffrouw Campman, (1^e en 2^e klas). In de 3^e en 4^e klas was juffrouw Worsteling, klas 5,6,7 en 8 had zuster Valentine. Toen was er ook nog een 8^e klas; werd je na april 13 jaar, dan moest je de 8^e klas doen en die heb ik gedaan met nog drie meisjes, maar dat had niks om het lijf. Dus ik was bijna 14 jaar toen ik van school af ging. Ik zat op de meisjesschool, ik kan me niet herinneren dat we contact hadden met de jongensschool. De scheiding tussen katholieken en protestanten was ook erg groot. Ik weet wel dat ik altijd apetrots was als we op 1 november, Allerheiligen, naar de kerk gingen. Dan kwam je uit de kerk fietsen en dan kwam je de protestantse kinderen tegen die naar school moesten en wij hadden lekker zondag!

Na de lagere school moest ik mijn moeder thuis komen helpen vanwege het grote gezin natuurlijk, ik was de oudste dochter. Ik mocht een jaar thuisblijven, toen kwam er weer een zus van school en toen moest ik de deur uit, in betrekking. Daarna mocht zij weer een jaar thuis blijven. Ik ben gaan werken op de Herdersweg in Laren in het huishouden. Dat was een villa waarin 3 volwassen mensen woonden en daar werkte ik van half 9 tot half 4 voor drie gulden in de week, 's zaterdags ook. Dat geld gaf ik aan mijn moeder en dan kreeg ik twee kwartjes terug. Dat was toen gewoon zo. En als ik zaterdagmiddag thuiskwam dan zei ik tegen mijn moeder: moet er nog wat gebeuren? Dan moesten er soms nog kinderen gewassen worden en zo of wat gestreken. Ik heb drie jaar in Laren gewerkt en daarna ben ik ook in het huishouden blijven werken.

Toen ik 13 was heb ik nog een zusje gekregen en toen zei moeder: "Als dat kindje er is, mag jij het ten doop houden." Omdat ik zo'n angst had dat ik niet bij de doopvont kon komen, heb ik eens in de kerk gemeten. Tante Keetje Hilhorst, dat was een beroemde baakster hier in Eemnes, hield heel veel kinderen

ten doop. Ik dacht: als ik maar zo groot ben als tante Keetje, dan kan ik er wel bij.

Hoe heeft u uw man leren kennen?

In de oorlogsjaren (1942-'43) heb ik mijn man, Jan Wiggerts, leren kennen en in 1947 zijn we getrouwd, dit huis (Wakkerendijk 232) was zijn ouderlijk huis. Hij woonde daar toen met zijn moeder Antje Klaver. We kenden elkaar al van de dijk en zo is het langzaam maar zeker gegroeid. Hij was 13 jaar ouder dan ik maar dat is nooit een bezwaar geweest. Mijn man was boer, zijn vader was overleden in 1942. Zijn moeder liep toen al met twee stokken, was al een oud vrouwtje. Hij had twee broers, die waren getrouwd en woonden op de Meentweg. Toen we trouwden hebben we het huis verbouwd en heeft zijn moeder een maand of negen bij haar zoon op de Meentweg gewoond. Het huis was heel klein. Het voorste gedeelte is eraf gegaan, wij hadden een slaapkamer, een woonkamer en kregen een kamer aan de zijkant. Het achterhuis was boerderij;

4 juni 1947: Huwelijksfoto van Jan Wiggerts en Rie Hoofd.

er konden maar 7 koeien staan. Mijn man kon daar niet de kost mee verdienen, hij deed veel in het hout; bomen rooien. Dat was vooral een bijverdienste in de winterdag. Het stuk land dat achter het huis ligt is nu grasland maar vroeger was het bouwland, daar hebben we heel veel jaren rogge en aardappelen op verbouwd. De rogge werd vermalen voor de koeien, de aardappels verkochten we. We hadden verschillende klantjes in Baarn, daar ging mijn man naartoe met paard en wagen. Heel veel later is hij vier dagen gaan werken, vast werk bij houthandel Van Dijk in Laren. En je had natuurlijk nog je kinderbijslag. We hebben 8 kinderen gekregen; 5 dochters en 3 zonen: Jan (1950), Kees (1951), Annie (1952), Bertus (1954), Karin (1958), Marian (1959), Christien (1960) en Bea (1963).

Opoe had bij ons haar eigen kamer, wel kwam ze bij ons eten en drinken. Ze wilde graag wat voor me doen; groente schoonmaken, aardappels

schillen deed ze altijd, dus ik heb ook nog wel plezier van haar gehad. Opoe is overleden in 1955, toen had ik 4 kinderen. Dat laatste jaar is wel zwaar geweest; ze heeft toen veel op bed gelegen en ik moest haar verzorgen. Na haar overlijden hebben we haar kamer erbij genomen, daar zat ik toen best om te springen. Het was toen heel normaal dat je je (schoon)ouders in huis nam. Ik heb er ook nooit een probleem van gemaakt eigenlijk, het was zo.

In 1970 zijn van de stallen slaapkamers gemaakt, we barstten er gewoon uit.

Wat zijn uw herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog?

De oorlogstijd was geen prettige tijd. Wij waren thuis met z'n twaalf en er was nog een Amsterdammertje bij; Fred Corstjens. Die heeft een paar jaar bij ons gewoond vanwege het feit dat zijn ouders geen eten meer voor hem hadden. Jan Corstjens, die jongen z'n vader, is bij de familie Wiggerts opgegroeid. Hij kwam uit een groot gezin van 12 kinderen en de moeder was ziek. Toen de kinderen van de familie Wiggerts nog jong waren, heeft de pastoor een keer in de kerk gevraagd wie een Amsterdammertje in de vakantie in huis wilde halen. Toen had opoe Wiggerts tegen haar man gezegd: "Vader, zullen we dat maar doen? Waar drie jongens eten, kunnen er vier ook eten." Dat jongetje is hier gekomen toen hij 6, 7 jaar was en hij is nooit meer weg gegaan. Eerst was het zo dat hij hier in de vakantie was, maar later ging hij in de vakantie naar Amsterdam. Toen hij zijn school had afgemaakt, zei mijn schoonmoeder: "Nu ga je naar Amsterdam, jij moet wat anders gaan doen, wat gaan leren." Hij is op kantoor terechtgekomen.

We hadden thuis geen honger: we hadden een groentetuin en mijn vader zat aan de weg en bracht ook nog wel eens wat mee; schapenvlees enz. Brood hadden we genoeg, tot twaalf uur mochten we van moeder de mensen die kwamen bedelen een sneetje geven. Wij karnen altijd boter voor de fam. Wiggerts. Wij mochten de karnemelk houden, dus er werd karnemelkspap gekookt. Ik had twee broers die misdienaar waren, die ene broer vond pap heerlijk 's morgens, maar op een gegeven moment zei hij: "Ik eet geen pap meer want ik kan het confiteor (schuldbelijdenis) niet meer bidden in de kerk; dan loopt het water me uit de mond."

Hier in het huis van de familie Wiggerts zaten twee onderduikers. Ze waren hier in huis, ze deden hun werk en als plaats om onder te duiken had mijn man een gierbak in de grond gegraven met een holletje ernaar toe. Daar moesten ze in, twee hele grote kerels. De ene was een neef van me uit Kortenhoef, Ab Hendriks, die hadden ze op een zondagmiddag opgepakt in Hilversum. Heel brutaal heeft hij tegen de Duitsers gezegd: "Ik mag gaan, ik heb goede papieren." Maar dat was helemaal niet waar. Toen is hij naar Kortenhoef gegaan, en heeft bij de burens aan de overkant in de hooiberg geslapen. 's Morgens om 7 uur stond hij al bij ons thuis voor de deur en vroeg om een goed onderduik-

27 januari 1945.
Uit dankbaarheid voor de gastvrijheid op mijn tocht van Amsterdam naar Deventer. Rietje Schuiten.

adres. Mijn ouders konden met zo'n groot gezin geen onderduikers hebben. Zo is hij bij de fam. Wiggerts terechtgekomen. Hier woonde mijn man alleen met zijn moeder. De tweede onderduiker was gevlucht uit kamp Amersfoort. Op een middag was er een razzia; ik gauw hier naartoe want ik zat wel over die mannen in natuurlijk. Ik zeg: "Er is razzia!!" Ze doken meteen in die bak. Ik moet er niet aan denken dat ik in zo'n bak moest liggen de hele middag. Als de ene omdraaide moest de ander ook draaien want ze konden er net met zijn tweeën in. Het werd avond en het werd al donker. Ik liep voorzichtig naar het huis. "Mogen we eruit?" vroegen ze. Ik zei: "Nee, blijf er maar in!" Ik vond het zo griezelig!

Mijn schoonmoeder stookte nog een vuur, een ouderwets vuur met zo'n pot erboven. Die pot hing aan een ijzeren stang in de schoorsteen. Op een nacht

werd er op de deur gebonsd. Die Ab prakkiseerde nergens over, die vloog die schoorsteen in. Hij heeft op die stang gestaan. We hebben nooit begrepen hoe hij daarop en daarin gekomen is. Wat was er toen gebeurd? Hier aan de rijksweg waren allemaal spijkertjes gestrooid en toen hadden al die wagens van de Duitsers lekke banden en die banden moesten weggebracht worden. Ze vroegen of mijn man met paard en wagen dat wilde doen. Maar hij zei: "Ik heb geen paard, mijn paard loopt achter in de polder." Maar dat was helemaal niet waar, hij had er geen zin in.

Doordat mijn ouderlijk huis zo strak tegen de weg aanzat, gebeurde het regelmatig dat mensen bij ons aanlandden. Als je over de weg uit de polder kwam lopen, waren wij het eerste huis dat er stond. Dan liet moeder die mensen maar slapen bij ons thuis; in de keuken werden er een paar matrassen op de vloer gelegd en de volgende dag gingen ze weer verder lopen.

We hebben er een paar gehad, die kwamen uit Hilversum. De ene was kapitein op een groot schip, maar dat wisten wij natuurlijk niet. Het was een man met een kaal hoofd. Na de oorlog stond die man uit Hilversum voor de deur. Hij had zijn pak aan met die tressen. Toen zei mijn moeder: "Jeetje, Prins Bernard

staat voor de deur!” Wij hebben heel veel nachtmensen gehad. Ik maakte me daar niet druk om, had vertrouwen in mijn vader en moeder. Eén ding zal ik mijn leven lang niet vergeten: op een zaterdagmiddag in januari 1945 was het vreselijk slecht weer, het sneeuwde. Er werd gebeld, er stond een jonge man aan de deur en die zei: “Zou mijn vrouw even het kindje mogen voeden? We staan hier met een wagen aan de weg.” Hij had een touw om zijn buik en trok die kinderwagen, zij duwde hem. Moeder zei: “Laat ze maar gauw binnenkomen.” Wij keken met grote ogen naar die kinderwagen en daar kwam een jas uit en nog een jas en nog een jas en daar lag een baby’tje van drie maanden met 2 flessen warm water en een kruikje, onbeschrijfelijk! Moeder zei: “Ik kan die mensen niet wegsturen, die moeten maar hier blijven vannacht.” Die mensen kwamen uit Amsterdam en waren met 40 gulden van huis af gegaan. Ze hadden de aanrechtkastjes verbrand om de luiers te drogen. Ze hadden een kinderwagen van een tientje gekocht en brood van een tientje. Dus ze hebben bij ons geslapen, moeder heeft die baby verzorgd, schone kleertjes aangetrokken en oude kleertjes gewassen. Het baby’tje mocht s’ nachts in de kamer slapen. De volgende dag vertelden ze dat ze de IJssel over wilden, maar het maakte hen niet uit hoe lang het duurde, als ze er maar kwamen. Ze wilden dus wel blijven. Maar mijn moeder zei: “Ik kan die mensen hier niet houden.” Ze hebben ’s morgens en ’s middags meegegeten; ze hebben zoveel gegeten dat ze de riem los moesten maken, alles ging op. Om 2 uur zijn ze weer gaan lopen, moeder stond met tranen in de ogen erachteraan te kijken. We hebben nooit meer iets van die mensen gehoord. Dan vraag je je wel eens af: zijn ze de IJssel overgekomen? We kregen als herinnering een foto van het kind, het heette Rietje Schuiten. Het was echt heel triest.

Herinnert u zich nog bijzondere buurtgenoten?

Achter ons woonden Teus Soek en zijn moeder Naatje Soek, die hadden een winkeltje, dat was achter het nieuwe café van Van Wegen. Het was eigenlijk niet echt een winkel; het was een alkoof en daar stond dan een pot stroop in, rijst, bruine suiker, witte suiker, gort en katjesdrop (dat kreeg je altijd, ik weet niet of ze dat verkochten). Dan zei moeder: “Ga maar gauw even naar Naatje vijf pond rijst halen.” Moeder nam altijd 5 pond tegelijk want een pond was een dubbeltje maar vijf pond was 47 en een halve cent. Met stroop wegen kwam een weegschaal op tafel, dat zal ik nooit vergeten hoor. Dan ging de tafella open en dan kwamen de schoenlepel en de knopenhaak te voorschijn (die dienden als tegengewicht) en dan ging de stroop erin met zo’n grote lepel.

Mijn zoon doet binnenkort zijn eerste Heilige Communie, was dat vroeger ook zo’n groot feest?

Nee, helemaal niet. Pastoor Müter was hier toen pastoor en hij was helemaal

geen man van grote feesten. Soms kwam mijn moeder wel eens uit de kerk en zei: "Ik geloof dat het eerste communie was, want er liepen kindertjes voor de moeder uit die ik anders nog niet gezien had." Het vormsel had helemaal niets om het lijf.

Van het groot aannemen, de Plechtige Communie, werd wel een beetje werk gemaakt. Ik weet nog dat mijn broer aangenomen werd en dat ik zelf aangenomen werd. Ik was toen 12 jaar. We zaten allemaal in de eerste banken en ik kreeg een nieuwe jurk. Er waren kinderen die hardop de geloofsbelijdenis opzegden en we kregen een plaat ter herinnering aan je Plechtige Communie. Je moest zorgen voor een bloemetje in de kerk en dat was altijd een hortensia. Met Kerstmis stonden er op de balustrade bakjes met tulpen, wij moesten als schoolkinderen om al die tulpen een rood draadje binden want ze mochten niet opgaan, dan stonden ze natuurlijk wat langer.

Herinnert u zich feesten in het dorp?

Een echt feest was de kermis, volgens mij was dat feest altijd in oktober. Er was dan ringsteken op de Meentweg. Dan kreeg je geld van vader en daarvan

mocht je snoepen. Ik herinner me dat mijn vader plechtig zijn portemonnaie uit zijn zak haalde en een gulden op tafel legde, dat moesten we dan met elkaar delen. Je kon snoep kopen bij Daatje Nagel in de Kerkstraat en ook in het Hoge Huis op Wakkerendijk 44, daar was aan de noordrand een serre aangebouwd en daar werd door mevrouw Wortel snoep verkocht. We kochten zoute drop, slierten drop voor een cent, toffeees (daar zat soms een briefje in dat je een prijs gewonnen had, prijstoffeees noemden ze dat), spekjes voor een cent of een hand zoute dropjes voor een cent. Ik wilde een keer zo graag een jojo hebben en die was een dubbeltje. Ik heb toen niet gesnoept en heb een jojo gekocht, maar ik ben wel gauw naar huis gegaan.

± 1955: Rie Wiggerts-Hoofd met haar vier oudste kinderen. V.b.n.b. Jan, Kees, Annie en Bertus (bij moeder op schoot).

Vindt u het geen nadeel om zo ver buiten het dorp te wonen?

Nee, helemaal niet, alleen 's winters

als het slecht weer is. In 1963 hebben we die vreselijke sneeuw gehad. Op een zaterdag was het vreselijk weer, wij kregen een boodschap dat wij brood moesten halen bij Groenestein want de bakker zat vast. Dus mijn man is met zijn tas daar naartoe gelopen. Mijn Annie ging 's zaterdags bij oma werken, zij had pap niet gezien en hij had haar niet gezien vanwege het slechte weer. Zaterdagavond is er zo'n ding gekomen van het leger maar die is gestrand. Toen woonde Willem de Koning daar, die dacht dat de wereld verging want dat ding gooide de sneeuw tegen zijn luiken aan. Die man moet zich wezenloos geschrokken zijn! Maar dat ding is niet verder gekomen dan bij de brug. Ik kan me herinneren dat ik zondags 's morgens tegen mijn kinderen zei: "Wie gaat er eens even bij de weg kijken of er nog een paar naar de kerk kunnen?" Toen ben ik zelf met Kees naar de weg gelopen en ik heb alleen maar oh, oh gezegd. We konden een paar dagen de weg niet opkomen. Mijn man moest met de melk achteruit naar de rijksweg, daar werd de melk opgehaald. Maandagochtend werd hier verteld dat alle mensen moesten gaan scheppen op de weg. Maar daarna kwam al gauw een grote sneeuwploug. Ik wilde dat ding wel zien, dus ben ik bij mijn buurvrouw gebleven tot dat ding kwam. De sneeuw vloog over de huizen heen!

U ziet het, mevrouw Wiggerts had heel veel te vertellen. Zij woont momenteel nog steeds in hetzelfde huis aan de Wakkerendijk. Sinds 1977 is zij weduwe, inmiddels zijn ook alle kinderen de deur uit en zijn er al 18 kleinkinderen. Na een paar maanden bij haar zoon op de Eikenlaan gewoond te hebben woont zij sinds 1998 in een prachtig herbouwde woning. Het huis is in tweeën gesplitst; het grootste deel wordt verhuurd en mevrouw Wiggerts heeft zelf een prachtig klein huisje waar ze het prima naar haar zin heeft. Ze is ontzettend blij dat zij op deze manier toch op haar favoriete plekje kon blijven wonen. Zoals ze zelf zegt: Ik heb mijn hele leven dus aan het einde van de Wakkerendijk gewoond en die dijk is me zeer dierbaar! Mijn zus heeft er een hekel aan, maar je moet eens weten hoe graag ik erover fiets! Gek hè? Ik heb altijd veel te kijken, vooral 's zomers in de tuinen en in de polder. Ik hoop er nog heel lang te mogen fietsen.

Dat wens ik haar ook van harte toe en ik wil haar heel hartelijk bedanken voor de prettige medewerking aan dit interview!

Marga van Kleinwee
Kerkstraat 15
3755CK EEMNES
tel. 5389849